

prism
บุ๊คส์

พนมเทียน

ตอน
ไพรม์ทากาฟ
1

เพชรพระอุมา

คำนำสำนักพิมพ์

(ฉบับอัฐิกวาระครบรอบ 50 ปี)

แพรวสำนักพิมพ์ได้รับเกียรติอย่างสูงจากพนมเทียน ในการที่ท่านมอบหมายไว้ใจให้สัญญาเช่าลิขสิทธิ์มหากาพย์ แห่งการผจญภัยเรื่องใหญ่ที่สุด คือเรื่อง เพชรพระอุมา ทั้ง 2 ภาค จากหนังสือ 48 เล่ม มาจัดทำอัฐิกขึ้นเป็นครั้งแรก และเพื่อฉลอง เพชรพระอุมา ที่มีวาระครบ 50 ปีในปี 2557 พร้อมกันนั้นก็เพื่อเปิดทางเลือกใหม่ในการอ่านให้นักอ่าน ทุกกลุ่ม ทุกรุ่น ทุกวัย และทุกเพศ ได้ร่วมผจญภัยอีกครั้ง สำคัญในครั้งนี เพชรพระอุมา ฉบับอัฐิก ที่จะยังคงความสนุก ตื่นเต้น เร้าใจ และลุ้นระทึกกันในทุกบททุกตอน ทุกอากัปกริยา เคลื่อนไหวของตัวละคร ไม่ว่าตัวละครที่เป็นคณะกลุ่มคน หรือ แม้แต่สิ่งสาราสัตว์ สำนัตว์เล็กสัตว์ใหญ่ ผีนางงาไม้ สิ่งเร้นลับ- ลึกลับ สิ่งมหัศจรรย์พันลึกต่าง ๆ อย่างเหลือเชื่อ --- แต่ต้องเชื่อ เพราะนี่คือโลกของเรื่องแต่งและอำนาจของวรรณกรรม

พนมเทียนได้เสกเป่ามนตร์ขลังแห่งตัวอักษร ใช้จินตนาการผสมเข้ากับประสบการณ์ ความรอบรู้ในศาสตร์วิชาสาขาต่างๆ ประดัง คัด เขียนขึ้นอย่างละเอียดยิบ สำคัญว่าเมื่อเขียนแล้วชวนให้ติดตาม ชวนให้อ่าน อ่านแล้วก็ติดหนึบหนับ วางไม่ลง นับตั้งแต่วันที่แรกที่สถานีภักสัตว์หนองน้ำแห่งย่นเนินพระจันทร์ - ขุนเขาพระศิวะ ในการออกติดตามหาอนุชา --- ชด ประชากร ที่หายสาบสูญไปในป่าลึก ในดงดิบดงมรณะ ในนครอันลึลับ พนมเทียนนำพาผู้อ่านพร้อมตัวละครออกเดินทาง บุกตะลุยข้ามหุบเหว ห้วยหนอง และไต่หน้าผาสู่ชั้นไปตามลายแทงของมัจฉาหารา โดยมีจอมพรานรพินทร์ ไพรวัลย์ เป็นคนนำทาง

รพินทร์นำทาง พาเอาคณะนายจ้าง ม.ร.ว.เชษฐา, ดาริน และไชยยันต์ มีคนใช้กะเหรี่ยงดงจอมลึกลับที่ชื่อแฉะชายเป็นคู่ปรับ คอยชิงไหวชิงพริบ มีพรานพื้นเมืองที่ชื่อเก็ด, บุญคำ, จัน และเส่ย ยังมีลูกหาบพร้อมเกวียนเทียมควายที่ขนเอาอาวุธยุทโธปกรณ์เต็มอัตราศึก ในการต้องเผชิญศึก ไหล่ล่าไถ่กุดเสือลายพาดกลอน ไฉ่แห้ว ช้างป่าเจ้าเล่ห์ กองทัพฝูงลิง มหิงสาควายป่า กระตัง หมู หมาใน จระเข้ในบึงน้ำ ฝีมือดที่ออกมาดุเดือดของลูกหาบ เสือสมิงที่แบกศพคนตายมาบนหลังของ

มัน ทั้งผีดิบมันตรัยจากอาณาจักรนันทนคร และไดโนเสาร์
ในป่าโลกล้านปี...ยังมีตัวละครสำคัญๆอีกหลายตัว อาทิ
หม่อมมาเรีย ฮอฟมัน...หม่อม (มาย) สาวพราวเซนต์ ผู้ที่จะมา
ทำให้ดาร์วิน ราชินิกุลสาวสวยได้ซาบซึ้ง ได้เข้าถึงทั้งพิษรักและ
แรงหึง...ฯลฯ

จะเชื่อหรือไม่ว่า ในโลกแห่งการอ่านของคนที่เกิดขึ้นมา
เพื่อที่จะอ่าน อ่านและอ่าน ไม่ว่าเขาหรือเธอ ไม่อาจที่จะไม่อ่าน
เพชรพระอุมา เพราะนี่คือวรรณกรรมไทยยอดนิยมตลอดกาล
และคงจะไม่มีนวนิยายไทยเรื่องใดอีกแล้วในรอบ 50-100 ปี
ที่จะถึง ที่ได้สร้างคุณค่า สร้างนิสัยรักการอ่านให้เกิดขึ้นแก่คน
ในชาติ เพราะอ่านกันมารุ่นแล้วรุ่นเล่า เพชรพระอุมา ยังคง
ครองความนิยม เป็นเพชรเม็ดงามที่อยู่ในใจของนักอ่าน
ตั้งแต่บุคคลระดับนายกรัฐมนตรี ข้าราชการชั้นสูง ผู้พิพากษา
นักการเมือง ศิลปิน ดารา-นักแสดง ผู้กำกับภาพยนตร์ พ่อค้า
ประชาชน นักเรียน นักศึกษา กระทั่งถึงคนรุ่นใหม่ใน พ.ศ.
ปัจจุบัน ที่หนังสือเล่มได้แปลงเปลี่ยนมาเป็นอีบุ๊ก อันมีน้ำหนัก
เบา พกพาสะดวก จะอ่านที่ไหนอย่างไรก็ได้ (ขอเพียงมีเครื่อง
และมีไฟ) และจะโดยรู้ตัวหรือไม่ก็ตาม กระทรวง ทบวง กรม
หน่วยงานทั้งภาครัฐและภาคเอกชน หรือองค์กรใดก็ตามที่

เกี่ยวข้องกับการอ่าน ส่งเสริมให้คนอ่านหนังสือ จะบังเกิดความรู้สึกว่า ต้องเป็นหนี้บุญคุณหนังสือเรื่องใดเรื่องหนึ่ง มากเป็นพิเศษ หนังสือเรื่องนั้นย่อมเป็น *เพชรพระอุมา* ของพนมเทียน

เพชรพระอุมา ของพนมเทียน ดังที่ทราบอยู่บ้างแล้วว่านวนิยายเรื่องนี้จัดเป็นนวนิยายที่มีขนาดความยาวถึงขั้นยาวมาก หรือยาวที่สุดในโลก พนมเทียนผู้เขียนใช้เวลาเขียน 25 ปี 7 เดือน 2 วัน คือเริ่มเขียนขณะอายุ 33 ปี มาเขียนจบในวัย 59 ปี พร้อมมีประวัติการตีพิมพ์ที่ค่อนข้างแปลก คือพิมพ์ครั้งแรกสุด พ.ศ.2507 สำนักพิมพ์ผ่านฟ้าจัดพิมพ์ เป็นพ็อกเก็ตบุ๊กขาย 10 วัน ออกมาได้จำนวน 98 เล่ม พิมพ์ครั้งที่สอง พ.ศ.2513 ลงพิมพ์ในนิตยสารจักรวาล รายสัปดาห์ พิมพ์ช่วงที่สาม พ.ศ.2519 ลงพิมพ์ในหนังสือพิมพ์ เดลินิวส์ รายวัน (เฉพาะวันจันทร์) และพิมพ์ครั้งที่สี่ พ.ศ.2525 ลงพิมพ์ในนิตยสารจักรวาลปีน ซึ่งทั้งหมดนี้ยังไม่นับ *เพชรพระอุมา* ฉบับพิมพ์ปกแข็ง ทั้งที่พิมพ์จากสำนักพิมพ์ผ่านฟ้า สำนักพิมพ์คลังวิทยา สำนักพิมพ์हरรรษา จวบถึงยุคปัจจุบันของสำนักพิมพ์ ณ บ้านวรรณกรรม ที่พิมพ์ทั้งปกแข็งและปกอ่อน

จากความเป็นหนังสือเล่ม เพชรพระอุมาได้เดินทางมาถึงรูปแบบการอ่านที่เป็นอีบุ๊กกับแพรวสำนักพิมพ์ คล้ายๆว่าการอ่านถึงคราวต้องพลิกเปลี่ยนโฉมหน้า จากการอ่านบนหน้ากระดาษไปสู่การอ่านจากหน้าจอ ซึ่งจริงๆก็เป็นเช่นนั้น ทว่าในความเป็นจริงอีกชั้นหนึ่ง นี่คือการตอบสนอง อีบุ๊กคือเครื่องมือสื่อสาร คือเครื่องมือในการอ่านที่ทันสมัย ในขณะที่แก่นแท้และเนื้อหาสาระของเพชรพระอุมาก็ยังคงความเป็นเพชรอันแข็งแกร่ง มั่นคง และทรงคุณค่าอยู่เช่นเดิม ไม่เปลี่ยนแปลง

เพชรพระอุมา ฉบับอีบุ๊ก ยังคงแบ่งเนื้อหาและเรื่องราวออก 2 ภาค

ภาค 1 แบ่งออก 6 ตอน ประกอบด้วย

ตอนที่ 1 ไพรมหากาฬ

ตอนที่ 2 ดงมรณะ

ตอนที่ 3 จอมผีดิบมันตรัย

ตอนที่ 4 อาถรรพณ์นิทรานคร

ตอนที่ 5 ป่าโลกล้านปี

ตอนที่ 6 แงซายจอมจักรา

และภาค 2 แบ่งออก 6 ตอนเช่นกัน คือ

ตอนที่ 1 จอมพราน

ตอนที่ 2 ใ้เง้าดำ

ตอนที่ 3 จิตรางคนางค์

ตอนที่ 4 นาคเทวี

ตอนที่ 5 แต่ปางบรรพ์

ตอนที่ 6 มงกุฎไฟ

เพชรพระอุมา ทั้ง 2 ภาค 12 ตอน ท่านนักอ่านที่ยัง
ไม่เคยอ่านเรื่องนี้มาก่อน คงพร้อมแล้วที่จะอ่าน หรือถ้ายัง...
ยังไม่แจ่มกระจ่าง ขอท่านโปรดได้อ่านประโยคในคำพูดของ

พนมเทียนต่อไปนี้ ท่านได้เขียนเอาไว้ในหนังสือ อินไซด์เพชร
พระอุมา ภาค 1 (สำนักพิมพ์คณศบุรี 2554) โดยความช่วงหนึ่ง
มีอยู่ว่า

“นวนิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องการผจญภัยในป่าลึกและล่อง
เข้าไปในดินแดนสนธยา เนื้อหามีอยู่หลากหลาย สลับซับซ้อน
เป็นเรื่องของธรรมชาติป่าดงพงไพร ศิลปะของการใช้ชีวิต
อยู่ในป่า ศิลปะในการล่าสัตว์ทุกชนิด ความลึกลับพิสดารของ
ป่าดงพงพี ธรรมชาติวิสัยและนิสัยของสัตว์ป่าทุกประเภท
ความลึกลับมหัศจรรย์ของดินแดนหลงสำรวจ อาณาจักรใน
อดีตกาลนานแสนนานที่ซ่อนอยู่ในโลกซีกส่วนที่มนุษย์ยังไม่
อาจค้นพบได้ จิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ วิญญาณศาสตร์ วิทยาศาสตร์
ไสยศาสตร์ อาวุธศึกษา ปรัชญา ตรรกศาสตร์ คุณธรรม
มนุษยธรรม จริยธรรม มโนธรรม ความรักระหว่างหนุ่มสาว
ระหว่างเพื่อนต่อเพื่อน ระหว่างนายและปาว ระหว่างมนุษย์กับ
สัตว์ เรื่องของกฎแห่งกรรม เรื่องของชาติภพ ฯลฯ รวมหมด
ทุกสรรพชาติ มาบรรจุอยู่ในเนื้อหาของนวนิยายเรื่องนี้”

เรียกว่าทุกสรรพสิ่ง ทุกสรรพศาสตร์วิชา มีอยู่ในเพชร
พระอุมา ขอท่านโปรดได้อ่านกันอย่างมีความสุข สำนักพิมพ์
กราบขอบพระคุณท่านนักเขียน คุณพนมเทียน ศิลปินแห่งชาติ
สาขาวรรณศิลป์ ปี 2540 คุณสมิตรา วิเศษสุวรรณภูมิ ผู้เป็น
ภริยา และคุณผาด พาสีกรณ์ ทายาทนักเขียน ที่ได้กรุณามอบ
เพชรพระอุมาแก่แพรวสำนักพิมพ์ สู่ท่านผู้อ่านในรูปแบบของ
อีบุ๊ก ดังที่ท่านกำลังจะได้อ่านกันต่อไปนี้

คำประกาศเกียรติคุณ

นายฉัตรชัย วิเศษสุวรรณภูมิ นามปากกา ‘พนมเทียน’ ปัจจุบันอายุ 66 ปี เกิดเมื่อวันที่ 23 พฤศจิกายน พ.ศ.2474 ที่จังหวัดปัตตานี เป็นนักเขียนผู้สร้างผลงานทางวรรณศิลป์ที่ทรงคุณค่าไว้อย่างมากมาย และต่อเนื่องมาเกือบ 5 ทศวรรษ

ผลงานของเขาปรากฏแพร่หลายและเป็นที่ยอมรับของผู้่านตลอดมา โดยเฉพาะนวนิยายซึ่งมีจำนวนถึง 38 เรื่อง หลายเรื่อง เช่น จุฬาทรีคูณ เล็บครุฑ เพชรพระอุมา และศิวารাত্রี มีความโดดเด่นเฉพาะตัวอย่างที่จะหานักเขียนอื่นในแนวเดียวกันมาเทียบเคียงได้ยาก

‘พนมเทียน’ เป็นนักฝัน เขาถึงสามารถใช้จินตนาการสร้างสรรค์ผลงานโดยมีความรอบรู้และประสบการณ์อันหลากหลายเป็นพื้นฐาน งานเขียนของเขาจึงมีหลายประเภทหลายแนว คือมีทั้งประเภทจินตนิยาย อาชญนิยาย นวนิยาย แนวสืบสวนสอบสวน แนวผจญภัย แนวพาฝัน ตลอดจนสาระนั้นาย คุณลักษณะเด่นอีกประการหนึ่งของเขาคือ การใช้ภาษา

ด้วยลีลาอันงดงามและให้ภาพที่คมชัด งานของเขาจึงส่งผล
สืบเนื่องไปถึงการสร้างงานศิลปะแขนงอื่น เช่น ละครวิทยุ
ละครเวที ตลอดจนเพลงประกอบละครเวที โดยเฉพาะเรื่อง
'จุพาทรีคุณ' นั้นเป็นที่นิยมกันมาตลอด 5 ทศวรรษ นอกจาก
เรื่อง 'จุพาทรีคุณ' จินตนิยายเรื่อง 'ศิวาราตรี' ของ 'พนมเทียน'
ยังเป็นแรงบันดาลใจให้ 'สกลวรรณ' นำ 'ศิวาราตรี' มาเขียนเป็น
ร้อยกรองยาวกว่า 30,000 คำกลอน โดยอาศัยความงาม
แห่งภาษาร้อยแก้วของ 'พนมเทียน' เป็นพื้นฐาน

งานเขียนของ 'พนมเทียน' มิได้เพียงแค่พาผู้อ่านเข้าไป
สู่โลกแห่งจินตนาการที่มีแต่ความบันเทิงใจ หากอ่านอย่าง
พินิจพิเคราะห์ จะเห็นได้ว่าผู้เขียนยึดหลักการมนุษยธรรม
อย่างมั่นคง เขาเห็นว่าโลกและชีวิตดำรงอยู่ด้วยมนุษยธรรม
สันติภาพ และภราดรภาพ อันเป็นอุดมการณ์ของมนุษยชาติ
ผลงานของเขาจึงให้ทั้งความสำเร็จอารมณ์และคุณค่าแห่งสาระ
ที่แฝงเร้นอยู่เบื้องลึก 'พนมเทียน' ได้สร้างสรรค์ผลงานทาง
วรรณศิลป์ทั้งงดงามและมีคุณค่า ประทับใจผู้อ่านต่างรุ่น ต่างวัย
และต่างสถานภาพ มาเป็นเวลายาวนานเกือบครึ่งศตวรรษ

นายฉัตรชัย วิเศษสุวรรณภูมิ จึงได้รับการยกย่อง
เชิดชูเกียรติเป็นศิลปินแห่งชาติ สาขาวรรณศิลป์ ประจำปี
พุทธศักราช 2540

ศบอ.ย.บ

“ณ ที่ใดดวงใจไม่ไหวหวั่น

ขอฝ่าฟันอุปสรรคและขวากหนาม

ถึงสันชาติवासนาชะตากรรม

จะฝากนามโลกให้รู้ก็ขาย!”

มุมมองและแนวความคิด

ในการสร้างสรรค์วรรณกรรมของข้าพเจ้า

ข้าพเจ้าได้สร้างสรรค์งานวรรณกรรมออกมาในหลายรูปแบบ หลายแนวทาง และหลายลีลาของเรื่อง ไม่ว่าจะเป็นแนวนวนิยายพาฝัน นวนิยายตื่นเต้นผจญภัยโลดโผน แบบอาชญากรรม จารกรรม ซึ่งเต็มไปด้วยการต่อสู้ไหวพริบ เล่ห์เหลี่ยมกลอุบายต่าง ๆ ตลอดจนเรื่องหนัก ๆ และเรื่องทางจินตนิยาย ฯลฯ แทบจะเรียกได้ว่าข้าพเจ้าเขียนปรากฏเป็นผลงานออกมาแล้วในทุกแนวดังได้กล่าวมานี้

ไม่ว่าจะเป็นวรรณกรรมในรูปแบบใด ข้าพเจ้ามีมุมมองแนวความคิด และตระหนักเตือนอยู่เสมอว่า ตัวละครสำคัญของข้าพเจ้าในแต่ละเรื่องนั้น (ไม่ว่าเรื่องจะอยู่ในแนวร้ายหรือแนวดีเพียงไร) จะต้องมีความผิดกรรมของความเป็นมนุษย์ธรรมเป็นหลักเกณฑ์อยู่เสมอไป เพราะข้าพเจ้าระลึกอยู่เสมอว่า มนุษยธรรมเป็นสิ่งอันควรจะต้องสร้างสรรค์จรรโลงไว้ในโลกของมนุษยชาติ ไม่ว่าจะเป็นยุคอดีต ยุคปัจจุบัน หรือยุคอนาคต

ก็ตาม โลกเรานั้น ถ้าปราศจากเสียซึ่งมนุษยธรรมลงเมื่อใด ก็จะต้องเสื่อมโทรมสลายลงสู่ความพินาศย่อยยับ และสังคมของมนุษย์ก็จะไม่เป็นของมนุษย์อีกต่อไป แต่น่าจะเป็นของสัตว์ชั้นต่ำเสียมากกว่า

ข้าพเจ้ามีมุมมองอยู่เสมอว่า มนุษยธรรมย่อมเป็นอันดับหนึ่งในสัญญาตญาณแห่งความเป็นมนุษย์ และมนุษยธรรมจะเป็นผลให้มนุษยธรรม จริยธรรม คุณธรรม ตลอดจนศีลธรรมติดตามมาเองเป็นลำดับภายหลัง แต่ก่อนอื่นขอให้มนุษย์มี “ธรรม” ของการเป็นมนุษยชาติเอาไว้ก่อนเท่านั้น ข้าพเจ้าถือว่าเรื่องนี้เป็นเรื่องสำคัญยิ่งใหญ่ที่สุดในชีวิต และพยายามที่จะสะท้อนออกมาในรูปแบบของงานวรรณกรรมทุกเรื่องที่ข้าพเจ้าเขียน เพื่อให้ผู้อ่านได้มีจิตสำนึกในเรื่องดังกล่าวนี้ แม้จะไม่ทางตรงก็โดยทางอ้อม เพราะฉะนั้น มุมมองและแนวความคิดในการสร้างสรรค์วรรณกรรมของข้าพเจ้าก็คือ นอกเหนือจาก ความบันเทิง ความรู้ และสิ่งอื่นๆที่ผู้อ่านจะได้รับแล้ว สิ่งนั้นก็คือความมีมนุษยธรรมนั่นเอง

พนมเทียน

สิงหาคม 2544

หมายเหตุ: พนมเทียน เขียนข้อเขียนชิ้นนี้ลงตีพิมพ์
ในวารสารของหน่วยงานสำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรม
แห่งชาติ ที่ต้องการรวบรวมแนวความคิดในการสร้างสรรค์งาน
ของศิลปินแห่งชาติ สาขาวรรณศิลป์

ครุฑอยุธยา

จีปตอจัดขนาดใหญ่หลายคันเคลื่อนผ่านประตูเหล็กมहिมาที่เปิดกว้างออกหมดทั้งไวลด์ไลฟ์เข้ามาอย่างเข้มซ้ำ เรียงกันมาเป็นขบวน เสียงเครื่องยนต์ที่กระหืออยู่ในเกียรต่ำขณะที่ชะลอผ่านช่องประตูเข้ามา เสียงตะโกนทักทายและสรรพสำเนียงแห่งการโกลาหลอลหม่านวุ่นวาย อันเป็นธรรมดาของทุกครั้งที่การชนสัตว์ป่ามาถึง ดังปะปนกันฟังไม่ได้ศัพท์ พวกคนงานนับสิบภายในสถานที่นั้นวิ่งกันคึกคักออกมาต้อนรับ เตรียมการลำเลียงขนถ่ายสัตว์ป่านานาชนิดที่บรรจอยู่ในกรง หรือมิฉะนั้นก็หีบลงจากกรง

มันเป็นสถานีกักสัตว์เพื่อเตรียมส่งออกนอกประเทศที่ใหญ่โตและทันสมัยที่สุด ตั้งอยู่ในเนื้อที่ไม่ต่ำกว่า 20 ไร่ภายในกำแพงคอนกรีตแข็งแรงกั้นรอบ สถานที่ทำการของบริษัทเป็นอาคารทันสมัยตั้งอยู่ใจกลางบริเวณซึ่งแวดล้อมไปด้วยกรงขังสัตว์ทุกชนิด นับตั้งแต่กรงนกเล็ก ๆ ขึ้นไปจนกระทั่งพะเนียดช้าง เกือบจะเป็นสวนสัตว์ย่อยๆ ตั้งอยู่ในระหว่าง

เครื่องทางของอารยธรรมแห่งเมืองหลวงและความเปล่าเปลี่ยว
ป่าเถื่อนของดงดิบ

ชายในชุดสีกากี ผู้นั่งกิ่งโหนดอยู่ในตอนหน้าของรถบรรทุก
คันแรกซึ่งผ่านประตูเข้ามา ทั้งตัวลงจากรถ เลี้ยวมาขึ้นใต้ต้น
จามจุรีใหญ่ใกล้ซุ้มประตู ถอดหมวกปีกใหญ่คาดแถบด้วยหนัง
เสื้อดาวออกตบกับขา ผืนกระจายฟุ้ง ควักบุหรี่ออกมาจุดสูบ
ตาสีน้ำตาลหริ่มองดูรถบรรทุกที่ทยอยผ่านประตูเข้ามาที่ละคัน
เหล่านั้น นานๆก็ตะโกนสั่งงานกับคนขับสักคำ

ในห้องรับแขกหรูหราบนตึกที่ทำการ อำพล พลากร
ผู้อำนวยการบริษัท ‘ไทยไวล์ดไลฟ์’ ผลจากการสนทนา เดินไป
ดั่งสายมูลี่อะลูมิเนียมให้กระดกเปิดขึ้น มองฝ่าหน้าต่างกระจก
ลงไปแล้วบ้วนปาก

“นั่นไงครับ เขามาแล้ว”

ผู้เป็นแขกทั้งสามคน สุภาพบุรุษวัยฉกรรจ์สอง และ
สุภาพสตรีสาวหนึ่ง ลุกขึ้นจากโซฟาชุดรับแขกโดยเร็ว เดินไป

ที่หน้าต่างบานนั้น พุ่งสายตาจับไปยังเป้าหมายเบื้องล่าง
ระยะห่างประมาณ 100 เมตรเป็นตาเดียว

“ยืนอยู่ข้างประตูนั้นนะหรือครับ?”

ผู้เฒ่าถามเป็นคนแรกเป็นบุรุษร่างสูงใหญ่ ผิวขาว
คางเหลี่ยม มีเส้นหนวดกันเรียวอยู่เหนือริมฝีปาก สง่างาม
เยือกเย็น

“ครับ! นั่นแหละ คนที่คุณชายกำลังต้องการพบ”

ผู้อำนวยการบริษัท ‘ไทยไวลด์ไลฟ์’ ตอบอย่างสุภาพ

อีกบุรุษหนึ่งซึ่งยืนมองอยู่ข้างๆ ผิวปากหิว ลักษณะ
ของเขาเป็นคนแจ่มใส อารมณ์รื่นเริงอยู่เป็นนิจ ล้ำสันแข็งแรง
ตามแบบฉบับของชายชาติศรีคนหนึ่ง

“พับผ่าสิ ผมรู้สึกจะชอบเขาเสียแล้ว ทั้งๆที่เห็นบับเดียว
ระยะไกลๆอย่างนี้”

หญิงสาวร่างโปร่ง ประพิมพ่ประพายคล้ายบุรุษคนแรก
แต่ทรงใบหน้ารูปไข่ ตาใหญ่ทั้งคู่คมกริบ เป็นประกายแวววาม
อยู่เป็นนิจ ในขณะนี้หล่อนไม่ได้มองจับที่ภาพนั้นด้วยตาเปล่า

ธรรมดาเหมือนคนอื่นๆ หากแต่ใช้กล้องส่องทางไกลอันกะทัดรัด
ปรับเลนส์จับนิ่งอยู่ที่นั่น หล่อนยิ้มออกมานิดๆ พร้อมกับยกไหล่
เมื่อเลนส์ของกล้องให้ภาพที่แจ่มใสจนัดขึ้นประหนึ่งว่าเป้าหมาย
ยืนห่างอยู่เบื้องหน้าในระยะแค่เอื้อม

“กิตติศัพท์ชื่อเสียงของเขาดูจะค้ำกันมากกับรูปร่าง
ลักษณะที่เห็นอยู่ในขณะนี้”

หล่อนพูดเสียงใสพร้อมกับหัวเราะออกมาเบาๆ

“ฉันนึกหลับตาวาดภาพในครั้งแรกว่า เขาควรจะอยู่ใน
วัยสัก 40 ขึ้นไป รูปร่างสักขนาด 6 ฟุตเป็นอย่างน้อย แต่มัน
ตรงข้ามไปหมด ตัวเขาเล็กนิดเดียว สูงเห็นจะไม่เกิน 5 ฟุต
10 นิ้ว เป็นอย่างมาก ผอมเกร็ง ฉันไม่ชอบหน้าเหลี่ยมๆที่ไม่มี
รอยยิ้มของเขาเสียเลย นี่นะเธอ รพินทร์ ไพรวลย์ จอมพราน
ชื่อก้องที่เรากำลังจะต้องฟังเขา”

“ตัวเขาเล็กก็จริงครับคุณผู้หญิง แต่ไม่ว่าจะเป็นฝีมือหรือ
น้ำใจ บุษผูนี้นิ่งใหญ่นัก ยิ่งกว่านั้นยังเป็นสุภาพบุรุษเต็มตัว
เขาเป็นลูกผู้ชายจริงๆ ชนิดที่หาได้ไม่ยากนัก ผมจะให้คนไปเชิญ
เขาขึ้นมาเดี๋ยวนี้”

รพินทร์ ไพรวัลย์ ดีดกันบูหรือลงไปยัดด้วยปลายรองเท้าที่หนาที่บิดไปด้วยฝุ่นของเขา เมื่อรถคันสุดท้ายผ่านประตูเข้าหมดขบวน ควักผ้าขนหนูเข้ามาเช็ดเหงื่อตามลำคอ พร้อมกับเป่าลมพวูออกทางปากเหมือนจะขับไล่ความร้อนอบอ้าวของแดดบ่ายกลางเดือนมีนาคม

นายประเสริฐ ผู้จัดการสถานีก็กักสัตว์ก็เดินฝ่ากลุ่มอันทำงานอยู่วุ่นวายของพวกคนงานพื้นเมืองเข้ามาอย่างรีบร้อน ส่งเสียงร้องทักยืมแยมล่วงหน้าเข้ามา ก่อนที่จะถึงตัวอย่างคุ้นเคย รพินทร์ยิ้มและทักทายตอบ

“มายืนอยู่ตรงนี้เองนะหรือครับ คุณรพินทร์ ท่านผู้อำนวยการให้ผมมาเชิญคุณขึ้นไปบนบริษัทหน่อย”

“ครับ เดี่ยวผมจะขึ้นไป ผมเพิ่งมาถึง มั่นร้อนเหลือเกิน จะดูคนงานขนลำเลียงเจ้าพวกนั้นลงหน่อย อะไรก็ไม่สำคัญเท่ากับการแก้แค้นตัวนั้น เรา กำลังรีบ การต่อกรงรู้สึกว่าจะบอบบางไปหน่อย ถ้าลำเลียงลงไม่ดี กรงมันอาจแตก แล้วมันก็จะวุ่นวายกันใหญ่”

เขาพูดด้วยน้ำเสียงเบาต่ำอันเป็นนิสัย ตามองจับไปยัง
การชนลำเลียงในขณะนี้

“ทีเี่ยวนี้รู้สึกว่าจะตึกคักมากนะครับ ตั้งเจ็ดคันรถ เป็นไง
ได้ครบจำนวนตามออร์เดอร์หรือเปล่า?”

ทั้งสองยืนพูดกันอยู่ท่ามกลางเสียงเอะอะเอิกเกริก
ของคนงานพื้นเมืองซึ่งกำลังทำงานกันอยู่ ระคนไปกับเสียงร้อง
คำรามของสิงสาราสัตว์รอบด้าน

“ขาดอยู่อย่างเดียวคือลิง ทีเี่ยวนี้เราได้มาเพียงพันสองร้อย
กว่าตัวเท่านั้น ยังขาดอยู่อีกตั้งครึ่ง ไม่รู้มันเป็นอย่างไง แล้งคราวนี้
มันยกฝูงย้ายถิ่นไปหมด แต่พวกสัตว์ใหญ่ดูเหมือนจะเกินกว่า
ที่ผมเองหรือคุณอำพลคาดไว้แต่แรกเสียด้วยซ้ำ นอกจาก
เจ้าแรดน้ำหนักตัวสองตันกว่าที่เราฟลักได้มาเหมือนฝัน ผม
ยังมีลูกกระทิงมาฝากเป็นของขวัญคุณอำพลอีกตัวหนึ่ง
ลายพาดกลอน 2 เสือดำ 5 ไ้ดำอีก 3 โดยเฉพาะเสือดำ
ถ้าคุณกับคุณอำพลเห็นแล้วจะตะลึงทีเดียว ผมก็ยอมรับว่า
ไม่เคยเห็นเสือดำตัวไหนใหญ่เท่าไ้ตัวนี้มาก่อน น้องๆไ้ลาย
ที่เดียว มีหน้าซำยังเป็นเสืออายุกำลังฉกรรจ์เต็มๆ ไม่มี

รอยตำหนิเสียโฉมแม้แต่นิดเดียว ส่วนสัตว์อื่นๆก็ตรงตามลิสต์
ที่ผมส่งมาให้ล่วงหน้าแล้วทุกอย่าง”

“ทีเี่ยวนี้คุณเห็นจะกระเป๋านักไปนาน”

นายประเสริฐพูดปนหัวเราะ

รพินทร์ ไพรวัลย์ ยักไหล่

“แต่ทีเี่ยวนี้ผมลงทุนไปเยอะ นอกจากเงินทุนค่าใช้จ่าย
ความเหนื่อยยากจนแทบจะเอาชีวิตตนเองไม่รอดแล้ว ผมยังเสีย
พรานพื้นเมืองมือดีที่ทำงานกับผมมาแต่ไหนแต่ไรไปอีกสองคน
คนหนึ่งเหลวและไปทั้งตัวเพราะเจ้าแรดตัวนั้น ส่วนอีกคนหนึ่ง
มีหวังพิการไปตลอดชีวิต คุณประเสริฐคิดว่าคุ้มกันหรือสำหรับ
เงินที่ผมจะได้รับในครั้งนี ว่าแต่...คุณอำพลกำลังทำอะไรอยู่?”

“อยู่ในห้องรับแขกส่วนตัวบนตึกอำนวยการครับ มีแขก
อยู่ด้วยสามคน มาด้วยรถส่วนตัวจากกรุงเทพฯ ถึงที่นี้ก่อนเที่ยง
เล็กน้อย รู้สึกว่าจะเป็นพวกคนใหญ่คนโต และมีความสนิทสนม
คุ้นเคยกับผู้อำนวยการมาก่อนอย่างดี ขณะนี้กำลังสนทนากัน
อยู่ เป็นชายหนุ่มสองคน ผู้หญิงสาวอีกคนหนึ่ง ผมเองก็ไม่เคย

เห็นมาก่อน พอคุณมาถึง ผู้อำนวยการใช้ให้ผมมาตามคุณ
ขึ้นไปนี่แหละครับ”

เขาพยักหน้า ไม่ได้สนใจอะไรกับคำบอกเล่าของนาย
ประเสริฐผู้จัดการนัก บอกว่า

“เอละครับ คุณไปเรียนคุณอำพลเถอะว่า อีกสักประเดี๋ยว
ผมจะขึ้นไป จัดการอะไรทางนี้ให้เรียบร้อยเสียก่อน”

ผู้จัดการผลไป รพินทร์เดินแยกไปบงการควบคุม
พวกคนงานที่กำลังล่ำเลียงกรงสัตว์อยู่อย่างเกรียวกราวเอิกเกริก
ในขณะนี้

สัตว์ใหญ่อันตรายถูกล่ำเลียงลงจากรถบรรทุกอย่าง
ระมัดระวังตามลำดับ บางชนิดก็ถูกขนไปปล่อยไว้ในกรงเหล็ก
ของสถานีกักสัตว์อันเตรียมไว้ก่อนแล้ว บางชนิดก็คงให้อยู่ใน
กรงไม้ที่ใช้บรรจุมาโดยพักไว้ชั่วคราวก่อน มันเป็นงานที่ไม่ใช่
ทำกันอย่างสะดวกง่ายดายนัก

ขณะนี้กรงไม้ขนาดใหญ่ที่ตีฝาทึบลักษณะเหมือนลัง
อันบรรจุเจ้าเสือดำตัวเชื่องที่สุด กำลังถูกพวกคนงานสี่ห้าคน
ช่วยกันผลักเลื่อนมายังบริเวณส่วนบรรทุกตอนท้ายของรถ ซึ่งมี
ไม้กระดานขนาดใหญ่สองแผ่นทอดเป็นสะพานสำหรับใช้ชะลอ
เลื่อนลงมาทางนั้น เสียงเจ้าป่าแผดคำรามก้องอยู่ในกรงทึบ
อย่างเกรี้ยวกราด ระคนไปกับเสียงเฮละโลโหระพาของเจ้าพวก
คนงานพื้นเมืองที่ช่วยกันเข็นเลื่อนอยู่ในขณะนี้ ดูเป็นที่สนุกสนาน

รพินทร์ขมวดคิ้วอย่างหงุดหงิด สาวเท้าจากรถบรรทุก
อีกคันหนึ่ง เดินตรงเข้ามาโดยเร็ว พร้อมกับร้องตะโกนเตือน
ความสนุกสนานคึกคะนองของคนงานพื้นเมืองเหล่านั้น การ
ส่งเสียงเอะอะเล่นกันไปพลางของเจ้าพวกนั้นเท่ากับยั่วให้
เจ้าป่าบังเกิดความตื่นเต้นดุร้าย และสำแดงฤทธิ์ดิ้นรน พยายาม
จะแหกกรงออกมาให้ได้ แทนที่จะสงบลง

เขาเดินกลับมายังไม่ทันจะถึงที่นั้น พวกคนงานก็ผลัก
กรงเสื่อดำมาถึงไม้สองแผ่นที่ทอดเป็นสะพาน แล้วช่วยกันพยุง
ยกลงขึ้นวางบนไม้ เพื่อให้ให้ไหลเลื่อนลงไปยังพื้นเบื้องล่าง

จะเป็นเพราะเจ้าพวกนั้นมัวแต่ระริงเล่นกันเห็นเป็น
ของสนุก หรือจะเป็นความสะเพร่าขาดระมัดระวังของคนงาน

อีกสามคนที่คอยยืนรับอยู่เบื้องล่างอย่างใดอย่างหนึ่งไม่ทราบได้
ปรากฏว่าไม้กระดานแผ่นหนึ่งที่วางคานอยู่ระหว่างท้ายรถกับ
พื้นดินถูกไถลเลื่อนและติดกับขอบท้ายในตอนบรรทุกของรถอยู่
เพียงหมิ่นเหม่นิดเดียวเท่านั้น และสายตาของรพินทร์ก็เหลือบ
ไปเห็นเข้าพอดี

“เฮ้ย! ระวังสะพานไม้แผ่นนั้น”

เขาร้องตะโกนออกมาสุดเสียง

เข้าไปเสียแล้ว เสียงร้องเตือนของเขายังไม่ทันจะขาดคำ
กรงใหญ่บรรจุเสื่อดำ ซึ่งบัดนี้ถูกยกขึ้นมาวางอยู่บนไม้กระดาน
ทั้งสองแผ่น เตรียมที่จะโรยเชือกตามเพื่อให้ค่อยๆ เลื่อนลง
ไปสู่พื้น ก็พลันหล่นวบลงมาอย่างกะทันหันทั้งกรง เพราะ
ไม้กระดานแผ่นที่วางอยู่อย่างหมิ่นเหม่อันนั้นรอดพ้นออกจาก
การพาดติดอยู่กับขอบรถ

กรงที่ประกอบขึ้นด้วยไม้หยาบๆ ดีไวไม่แน่นหนาอะไรนัก
กระทบกับพื้นเบื้องล่างโดยแรงดังสนั่น ส่วนหนึ่งแตกหักออก
ในทันทีนั้น พร้อมกับเสียงแผดคำรามกึกก้องของเจ้าป่า ท่ามกลาง
ความตะลึงพรึงเพริดของคณงานทุกคน

เสื้อดำขนาดมหึมาดี้นรนตะกุกตะกายอย่างดูร้ายเมื่อเห็นช่องแห่งอิสรภาพ และในพริบตามันก็แผ่นพรวดออกมาได้โจนเข้าไปใส่คนงานที่ยืนตะลึงขวางหน้าอยู่ใกล้ที่สุด ด้วยสัญชาตญาณตื่นเต้นหนีภัยมากกว่าที่จะคิดทำร้าย ชายผู้นั้นร้องแหลมออกมาสุดเสียง ล้มครืนลงดินพรวดอยู่กับพื้น ใบหน้าถูกอึ้งเล็บตะปบยับเยินไปทั้งแถบ ลูกตาหลุดหายไปข้างหนึ่ง เลือดสาด

เจ้าเสื้อดำพุ่งปราดเข้าไปใส่คนต่อๆไป เท่าที่ทิศทางแห่งการแผ่นทะยานของมันจะผ่านไปได้ แตกกระจัดกระจายเลือดสาดไปตามๆกัน ท่ามกลางเสียงร้องโวยวายเอ็ดอึงอย่างตื่นตระหนกของคนงานผู้ประสบเหตุทั้งหลาย โกลาหลไปตลอดทั้งบริเวณ สถานีก็กักสั้ว

ทุกคนแผ่นหนีหลบเข้าหาที่ซ่อนอย่างไม่คิดชีวิต พร้อมทั้งตะโกนบอกกันฟังไม่ได้ศัพท์

“เฮ้ย! เสื้อหลุด! ชิบหายใหญ่แล้ว ไอ้ดำหลุดไฉน ระวัง!!”

รพินทร์ ไพรวัลย์ ได้สติในพริบตานั้น เจ้าป่าพุ่งลี้วผ่านคนงานที่วิ่งหลบกันอยู่จั่วละห้วนในขณะนั้นมายังเขาอย่างรวดเร็ว

จอมพรานกระโจนวบเข้าหลบหน้าหม้อของรถบรรทุก มันแผ่นผ่านหน้าเขาไปอย่างหวุดหวิด แล้ววิ่งเตลิดส่งเสียงคำรามตรงไปยังบริเวณอันสลับซับซ้อนของกรงสัตว์อื่นๆ ซึ่งบัดนี้พวกมันส่งเสียงร้องคำรามกันขึ้นลั่นไปหมดเพราะความตกตื่น

เขาหันไปตะโกนสั่งยามหน้าประตูให้รีบปิดประตูกรงเหล็กลงโดยเร็ว ป้องกันไม่ให้เจ้าเสือกรงแตกหลุดออกไปพ้นจากบริเวณได้ ในขณะที่เดียวกันก็ร้องตะโกนบอกให้คนงานทั้งหลายเร่งหลบเข้าไปที่ตึกอำนวยการ

ทุกคนวิ่งกันซุลมุนไปหมด หลายต่อหลายคนได้รับบาดเจ็บจากเขี้ยวเล็บของพยัคฆ์ร้าย แต่ไม่มีใครถึงกับเสียชีวิตในขณะนี้ เพราะมันกำลังตื่น ไม่ได้มุ่งที่จะประหารชีวิตใครโดยเฉพาะ นอกจากใครอยู่ใกล้ก็ตบกวาดหน้าก็ตบกันผ่านไปชั่วขณะเท่านั้น

หลายต่อหลายคนคิดว่าปีนวิ่งกันออกมาและระดมยิงกันสนั่น ถูกที่ไม่สำคัญ ไม่สามารถหยุดยั้งมันไว้ได้ นอกจากจะเป็นการยั่วยุ ทวีให้มันเพิ่มความดุร้ายขึ้นอีกอย่างบอกไม่ถูก การยิงไม่สามารถจะยิงได้ถนัดนัก เพราะกลุ่มคนงานเองที่วิ่งหนีแตกตื่นกระจัดกระจายอยู่ในขณะนี้ รวมทั้งสัตว์อื่นๆที่อยู่ในกรง

อันอาจจะโดนลูกหลง เกิดความเสียหายขึ้นได้ และปิ่นที่คนงาน
ใช้เหล่านั้ก็ล้วนเป็นปิ่นลูกซอง แต่ละคนก็ยิงด้วยความตื่นเต้น
ตกใจไม่ได้สติ

รพินทร์ยืนโคลงหัว สบถสาบานพึมพำอยู่ในลำคอ
เขาไม่รู้ว่าจะตัดสินใจอย่างไรถูก จะร้องห้ามพวกคนงานที่กำลัง
ถือปิ่นกันกระเเือกะร่ำพวกนั้น ก็ดูเหมือนจะไม่ได้ผลเสียแล้ว

ทันใดนั้นนายประเสริฐผู้จัดการก็วิ่งกระหืดกระหอบ
ออกมาจากตึกอำนวยการ ร้องตะโกนบอกพวกคนงานเสียงหลง

“เฮ้ย! หยุดยิง! ทุกคนไม่ต้องยิง ประเดี๋ยวกกันเอง
ตายโหงไปเท่านั้น พวกเอ็งหลบไปให้หมด”

พวกนั้นจึงพากันวิ่งหนี หลบเข้าไปในตึกอำนวยการ
หมดสิ้น

ผู้จัดการก็วิ่งหน้าเร็ดมาที่เขา ซึ่งในขณะนี้ดูเหมือน
จะเป็นคนเดียวที่ยืนอยู่ในที่โล่งกลางบริเวณสถานีกำกัสัตว์
ใกล้กับรถที่จอดอยู่ ร้องบอกละล่ำละลัก

“คุณรพินทร์จัดการกับไอ้ดำนั้นที่เถิดครับ ชิบหายใหญ่แล้ว”

“จะให้ผมจัดการยังไง?”

เขาถามขี้น

“ผู้อำนวยการบอกให้คุณยิงทิ้งเลยครับ เร็วเข้าเถอะ ประเดี๋ยวไม่มีใครก็ใครถูกขยำตายบ้างเท่านั้น เลือดสาดกันไปเป็นระนาวแล้ว”

นายประเสริฐพูดลั่นพันทันอยู่เช่นนั้น หน้าซีด ตาเหลือก

จอมพรานหัวเราะหึๆอยู่ในลำคอ

“คนงานของคุณนี่ไม่ไหวเลยจริง ๆ คุณประเสริฐ ขนาดผมคุมให้เขาทำงานอยู่อย่างใกล้ชิดแท้ ๆ ทำอะไรเป็นเล่นกันไปหมด อ้าปากเตือนยังไม่ทันจะขาดคำเลย ก็เกิดเรื่องยุ่งขึ้นเสียแล้ว เสือดำตัวนี้เป็นตัวขนาดงามที่สุด บอกตรง ๆ ผมอยากจะจับเป็น”

“โอ! ไม่ได้หรอกครับ ชิบหายแน่ ถ้าคุณขืนมัวแต่คิดจะจับเป็นอยู่ ยิงเถอะครับ ผู้อำนวยการก็สั่งอย่างนั้น”

“ผมไม่รับผิดชอบนะ สำหรับไอ้ดำตัวนี้ เพราะมันมาหลุด
ในสถานีกักสัตว์ของคุณ ยิงก็ได้ แต่บอกเสียก่อนว่าจะมาหักราคา
เอากับผมไม่ได้”

“แน่นอนครับ ไม่ต้องกังวลเลยในข้อนั้น ความผิดมันอยู่ที่
บริษัทของเราเอง”

ผู้จัดการบอกเร็วปรือ

รพินทร์ ไพรวัลย์ สันตึระชะช้าๆอีกครั้ง ชะโงกเข้าไป
ในรถ คิว 30-06 ออกมา แล้วเห็นยวชนผู้จัดการสถานี
กักสัตว์ ผลักกรุนให้เข้าไปนั่งอยู่ในรถ

“อยู่ในนั้นแหละ อย่าออกมาจนกว่าจะเรียบร้อย”

ว่าแล้วเขาก็ล้วงมือลงไปใ้ในกระเป๋ายามของเสื้อล่าสัตว์
ที่สวมอยู่ หยิบลูกซิลเวอร์ทูปออกมา กระชากลูกเลื่อนออก
ยัดลูกปืนเข้าไปในรังเพลิงนัดเดียว กระแทกลูกเลื่อนปิด แล้ว
เดินดุ่มๆตามรอยของเจ้าดำซึ่งเห็นมันแผ่นหายไปทางทรงสัตว์
ที่ขังไว้เก่าๆด้านซ้ายของบริเวณ

สายตาทั้งหมดจับนึ่งมายังร่างของจอมพรานเป็นตาเดียว ด้วยใจอันสิ้นระทึก รวมทั้งผู้อำนวยการบริษัทและผู้เป็นแขก อีกสามคน ซึ่งมองเห็นเหตุการณ์ทุกสิ่งทุกอย่างตั้งแต่ต้นทาง หน้าต่างกระจกบานนั้นด้วยความตื่นเต้น

สายตาอันคมกริบเฉียบไวของเขาเริ่มกวาดอย่าง ระมัดระวังไปรอบด้าน เมื่อตนเองเดินช้า ๆ อยู่ในระหว่างกรง นกเงือก ภายใต้เงาของต้นทองหลางใหญ่ใกล้ซุ้มช้อยทึบแล้ว ชะงักนิ่ง ประสาทตื่นพร้อมเมื่อได้ยินเสียงคำรนก้องออกมา จากซุ้มช้อยนั้น ผุ่งนกเงือกในกรงตาข่ายขนาดใหญ่พากัน แตกตื่นส่งเสียงร้องและบินกันพื้บพื้ มองลอดกรงตาข่าย ทะลุไปยังซุ้มช้อยตรงข้าม เห็นตาเขี้ยวปิด ปากแดงฉานที่ อ้าแสบะ และกรงเขี้ยวขาว ใ้อำนาจนอนหมอบอยู่ที่นั่น กำลัง เสียผลจากกระสุนลูกซองซึ่งฝังอยู่ที่ตะโพก อันเกิดจากการยิง อย่างสังเวยของพวกคนงาน

เขาตัวใดโรเฟิลขึ้นอย่างใจเย็น ตาจับอยู่ที่เป้าหมายอันมี ระยะห่างประมาณไม่เกิน 10 เมตร โดยมีกรงนกเงือกกั้นกลาง ใ้อำนาจแผ่นพรวดพรวดขึ้นโดยเร็ว กระโจนไต่ตะกุกตะกายขึ้นไป

บนต้นจำฉา พอถึงคาบก็หมอบตัวทำหลู่ อ้าปากแหยะเขี้ยว
มาทางเขา พร้อมด้วยดวงตาอันลุกจาดุร้าย

และพริบตานั่นเอง มันก็แผ่นพรวดสยายเล็บพุ่งลงมาใส่
อย่างดุเดือด โดยข้ามหลังกรงนกเงือกลงมา

รพินทร์วาดล่ำกลองปี่ตาม ในขณะที่มันตะกายขึ้นไป
บนต้นจำฉา แล้วมันก็แผ่นเข้าใส่...

30-06 ก็แผดระเบิดก็กก้องไปทั่ว

เป็นการยิงสวนในระยะเผาขน!

ร่างของเสือดำขนาดใหญ่ปะทะร่างของจอมพรานโดยแรง
เขาล้มกระแทกลงไปเบื้องหลัง ปีนหลุดจากมือกระเด็น ส่วน
เสือร้ายม้วนตัวสั่นริกๆอยู่กับที่ตรงนั้น มีแต่ส่วนหางยาวเท่านั้น
ที่แกว่งวาดไปมาอยู่สองสามครั้ง แล้วก็สลบนิ่ง

ผู้จัดการของสถานที่และคนงานทั้งหลายพากันวิ่งพรู
เข้ามา เป็นเวลาเดียวกับที่รพินทร์ลุกขึ้นยืนช้าๆ เดินมายืน
โคลงศีรษะอย่างสุดเสียดายอยู่ที่ซากของไอ้ดำร้ายกาจตัวนั้น

กระสุน 30-06 เจาะแสกหน้าของมันทะลุเลยออกต่ำกว่า
ต้นคอเล็กน้อย!

บนห้องผู้ำนวยการที่กระจกหน้าต่าง ทุกคนผ่อนคลาย
ลมหายใจที่สะกดกลั้นไว้ออกมาอย่างโล่งอก

“จริงของคุณอำพล”

หนึ่งในสองของสุภาพบุรุษผู้เป็นแขกตรงออกมา

“ตัวเขาเล็กก็จริง แต่ฝีมือและน้ำใจไม่เล็กเลย ผมเอง
เคยยิงเสือมาสองครั้ง บอกตรงๆว่าขณะที่ยิงมือสั่นเป็นเจ้าเข้า
ทั้งๆที่ผมก็บอกตัวเองว่า ในบรรดาคนกล้าทั้งหลายแล้ว ผมเป็น
คนหนึ่งในจำนวนนั้น เรายิงก็เป็นเวลาที่นั่งอยู่บนห้าง แต่ถ้า
จะให้รางวัลผมสักแสน ให้ผมเดินถือปืนเข้าไปยิงเสือซึ่งๆหน้า
อย่างนี้ละก็ เห็นจะไม่รับประทาน”

“ผมชอบการยิงสวนในระยะประชิดของเขาจริงๆ”

อีกชายหนึ่งพูด ตาจับอยู่ที่เป้าหมายเดิมไม่เปลี่ยน เป็น
ประกายสดใส

“ที่แรกผมนึกว่าเขาจะยิ่งผ่านลูกกรงตาข่ายของนกเงือกเข้าไปเสียอีก แต่เขากลับรอจังหวะให้มันพุ่งกระโจนลงมาใส่และยิ่งในขณะนั้น ผมก็อยากจะเชื่อตามคุณอำพลว่า ในข้อที่รับรองว่าเขาเป็นสุภาพบุรุษและนักกีฬาคนหนึ่ง เพราะแม้กระทั่งสัตว์เขาก็ยังให้ออกาสกับมัน ถ้ามือเขาไม่ดีจริง เมื่อกี้นี้เขาอาจถึงแก่ชีวิต มันเป็นการแลกกันอย่างยุติธรรมดีเหลือเกิน”

“เขาน่าจะได้รับบาดเจ็บบ้างนะคะ น้อยเห็นเขาถูกเสื้อมัดนั้นกระโจนลงมาปะทะล้มลง แม้เขาจะยิ่งมันตายก็ก็ตามแต่ทำไมไม่เห็นเขาลุกขึ้นมาอย่างปกติดีทุกอย่าง พวกนั้นรุ่มมungskันใหญ่แล้ว”

หญิงสาวผู้ยังใช้กล้องส่องทางไกลสำรวจเหตุการณ์ทุกระยะพุดขึ้น ลักษณะที่หล่อนพุดดูเหมือนจะเจตนาพุดกับ ผู้เป็นพี่ชาย แต่ผู้อำนวยการของบริษัท ‘ไทยไวลด์ไลฟ์’ ตอบแทนให้อย่างสุภาพว่า

“กระสุนนัดนั้นของเขาจะต้องตัดสมองส่วนที่สำคัญที่สุดของมันครับคุณผู้หญิง มันตายคาที่ในทันทีที่กระโจนลงมาก่อนที่จะทำร้ายเขาได้ เขาถูกปะทะล้มลงจากแรงเหวี่ยงที่มันกระโจนลงมาเท่านั้น รพินทร์ชอบยิงสัตว์ในขณะที่มันซาร์จ

สวนเข้ามาอย่างนี้เสมอ เมื่อปลายปีที่แล้วเขาก็ต้องไปนอน
อยู่ในโรงพยาบาลกรุงเทพฯ เสียสองเดือนกว่า เพราะยิงสวน
กระตึงเจ็บตัวหนึ่ง ซึ่งพรานพื้นเมืองของเขายิงไว้มาก่อน กระสุน
ของเขาตัดสมองกระตึงตัวนั้นอย่างแม่นยำ แต่เคราะห์เขาร้าย
ไปหน่อย เพราะเขายิงมันในขณะที่ซาร์จรีเข้ามาในระยะไม่เกิน
สิบห้าเมตร มันชนเขาด้วยแรงที่วิ่งมากกระเด็นลอบไปสลบอยู่กับ
พื้น ซีโครงหัก ส่วนตัวมันเองก็ล้มคว่ำอยู่ข้างๆ ร่างของเขา
ความจริงเขาเกือบตายเพราะอาชีพของเขาหลายครั้งแล้ว”

“แน่ะ! เขากำลังเดินมาโน่นแล้ว เราคงจะได้พบเขา
ในไม่กี่อึดใจนี้แหละครับ”

เพชรพระอุมา ตอนไพรมหากาฬ เล่ม 1

prism
ปรีธ

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์पोเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ กรุงเทพฯ เขตตลิ่งชัน 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964 , 4947 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   **@amarinbooks**   **Prism Publishing**

ฉบับพิมพ์โดยสำนักพิมพ์ปรีธมี มิถุนายน 2568

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น
การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใด ๆ นอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด
ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และพรบ. ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-7965-5

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์पोเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)